

After the rage / Beton7

Κυριακή, 11 Δεκεμβρίου / 14:00-18:00

Mounir Fatmi

- *The Beautiful Language*, 2010, διάρκεια 16:30 min
ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη και της Galerie Hussenot, Paris
- *The lost ones*, 2003-2004, διάρκεια 9:40 min
ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη και της Galerie Hussenot, Paris

Ο Mounir Fatmi γεννήθηκε στην Ταγγέρη (Μαρόκο), το 1970. Σπούδασε Καλές Τέχνες στην Καζαμπλάνκα (1989) και στη Ρώμη (1991). Ζει και εργάζεται στο Παρίσι (Γαλλία) και στην Ταγγέρη (Μαρόκο). Έργα του έχουν εκτεθεί σε όλο τον κόσμο, όπως, στο Migros Museum für Gegenwartskunst (Ζυρίχη, Ελβετία), στο Museum Kunst Palast (Ντίσελντορφ, Γερμανία), στο Centre Georges Pompidou (Παρίσι, Γαλλία), στο Mori Art Museum (Τόκυο, Ιαπωνία) και στο Studio Museum Harlem (Νέα Υόρκη, Η.Π.Α.). Έχει επίσης συμμετάσχει σε αρκετές Μπιενάλε, μεταξύ των οποίων: την 52^η Μπιενάλε της Βενετίας (Ιταλία), τη 2^η Μπιενάλε της Σεβίλλης (Ισπανία), την 8^η Μπιενάλε του Sharjah (Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα) και τη 10^η Μπιενάλε της Λυών (Γαλλία). Το 2006, του απονεμήθηκε το Μεγάλο Βραβείο στην 7^η Μπιενάλε του Ντακάρ και το Βραβείο Uriôt, από το Rijksakademie van beeldende kunsten, Άμστερνταμ.

Το έργο “The beautiful language” είναι πλούσιο σε κείμενα και εικόνες, αλλά είναι δύσκολο στην ανάγνωση. Η τεχνική cut-up, η οποία έγινε δημοφιλής από τα κείμενα του William Burroughs, εδώ εφαρμόζεται στις εικόνες, με θράυσματα από έντονες αντιπαραθέσεις που εμφανίζονται ακανόνιστα. Οι εικόνες είναι παρμένες από το “L'enfant sauvage” (“Ένα αγρίμι στην πόλη”), την ταινία του François Truffaut (1970), που είναι βασισμένη σε αληθινή ιστορία στο τέλος του 18^{ου} αιώνα, όπου ένας γιατρός μαζεύει ένα «απολίτιστο» αγόρι από το δρόμο και το μελετά σαν ένα δείγμα διαφορετικότητας. Οι εικόνες που επιλέχθηκαν για το “The beautiful language” δείχνουν να μετρούν, να διδάσκουν και να εξετάζουν το παιδί. Για αυτό το έργο, του απονεμήθηκε το Βραβείο της Μπιενάλε του Καΐρου (2011).

Το “The lost Ones” παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο Espace des Arts of Colomiers κατά τη διάρκεια της έκθεσης του καλλιτέχνη με τίτλο “Jusqu'au bout de la roussière” («Μέχρι το τέλος της σκόνης»). Φιγούρες νέων ανθρώπων, που στέκονται στον τρούλο ενός τύμβου, ξεχωρίζουν με φόντο τον ουρανό της Τυνησίας. Η κάμερα γίνεται ένα αραβούργημα που σχεδιάζει σώμα και αρχιτεκτονική, επινοώντας μια νέα τοπολογία. Η πολιτική και θρησκευτική τάξη που υπάρχει εδώ (ένα ιερό μέρος ενάντια σε ένα διαχρονικό τοπίο) διακόπτεται από μια άκαιρη κατάληψη. Με ήρεμη και αδίστακτη αυθάδεια, αυτά τα αγόρια και κορίτσια διεκδικούν σιωπηλά τις επιθυμίες τους: να απαλλαγούν από την καθιερωμένη τάξη των πραγμάτων, τολμώντας να κοιτάξουν τα πράγματα με ένα νέο τρόπο, επινοώντας νέους ορίζοντες.